

ærede Taler opmærksom paa, at ved en Sags anden Behandling gaaer det ikke an at tale om almindelige Sætninger in abstracto, hvorimod det er de enkelte positive Forslag, der foreligge til Forhandling. Den ærede Taler maa derfor ikke betage disse al. praktiff. Betydning, thi saa vilde der ikke blive Noget tilbage at forhandle om.

Ordføreren: Jeg maa igjen komme tilbage til den besynderlige Sætning, at Udvalget skulde sætte sig i Bevægelse, idet det nemlig skulde anmode Indenrigsministeriet om at opfordre samtlige de Personer, hvis Ansøgninger det engang havde aflaaet, til paany at indkomme med deres Andragender. Lad os see, hvad dette egentlig vil sige. Naturligvis skulde det ikke see saaledes, at Ministeriet sagde, at det vilde forandre sine Bestemmelser; Ministeriet beholdt sin Mening, men vilde forelægge disse Andragender for Udvalget, som da maaskee kunde foreslaae enkelte af Ansøgnene optagne. Vilde det dog ikke være et høist besynderligt Forlangende til Indenrigsministeriet og atter en besynderlig Fremgangsmaade af dette, naar det saaledes, efter at have optaget visse af Ansøgnene, skrev til de øvrige: Skjøndt vi engang have givet Eder Afslag og ikke ville understøtte Eders Andragender, saa kunne I dog paany komme med Eders Ansøgning, thi det er muligt, at Udvalget vil optage nogle af Eder? Det gaaer dog virkelig ikke an at behandle Sagen paa den Maade. Den rigtige og simple Maade er den, som er fulgt. Det er Regjeringen, til hvem man alene har at henvende sig med Ansøgningerne, og Rigsdagen er ikke en Autoritet, til hvilken man stiller Ansøgninger, og endmindre er dette Tilfældet med et Udvalg, nedsat af et enkelt Thing. Regjeringen har forelagt et Lovforslag, og hvis Noget antager, at dette er bygget paa en falsk Forudsætning, er det bedst, at han gjør et andet Forslag, som medtager alle de Personer, der ere i samme Stilling og have været lige længe her

i Landet, og om hvilke der ikke foreligger noget Uforbeholdt. Men det burde da komme som et særskilt Forslag, thi saa kunde man faae Spørgsmaalet afgjort. Regjeringen har holdt sig til 15 Mar, og naar der nu fremkom et særskilt Forslag om at sætte Tidsfristen til f. Ex. 14 eller 13 Mar, saa kunde man derom tage sin Bestlutning. Naar den ærede Landsthingsmand saa stærkt savner en Bestemmelse i denne Retning, og ikke er tilfreds med, hvad der i saa Henseende allerede er steet, saa gaaer hans Duffe virkelig noget vidt. Det er af et Udvalg her i Thinget i sin Tid blevet henstillet at holde sig til 15 Mar, og denne Henstilling sandt dengang ikke den mindste Modsigelse. Derimod lod man i det første Dieblif, fordi man ikke vilde give en saadan Udtalelse tilbagevirkende Kraft, et Par passere, som ikke fyldestgjorde disse Betingelser. Det kan være, men jeg kan ikke faae det oplyst, fordi jeg ikke kan finde det paagjældende Lovforslag, at der endnu er gjort et Par Undtagelser; men jeg kan forsikre, at det netop i Betænkningen over dette Lovforslag er udtalt om en Mand ved Navn Bohse, som kun havde været her i 14 Mar, at man vel vilde lade ham passere, uagtet man iøvrigt arbejdede hen til de 15 Mar. Denne Opholdsstid har ogsaa Regjeringen tydeligt og klart opstillet som den, den foreløbig vilde følge, og det har den ogsaa gjort, saa jeg seer ikke, hvad den ærede Medlem kan forlange videre. Ministeriet har sagt: Vi holde paa 15 Mar og optage kun dem, der have været her i Landet i saa lang Tid, forsaavidt de ikke enten ere fra Norge eller Sverig eller kunne godtgjøre Noget, der taler for særligt udenfor Reglen at optage dem. Ministeriet har sendt de øvrige Ansøgninger tilbage, og deri ligger en tydelig Udtalelse af, at Ministeriet denne Gang har fulgt og for Fremtiden vil følge en bestemt Praxis og holde paa de 15 Mar. Er man utilfreds med denne Praxis, maa man see at faae den forandret ved et bestemt Lovforslag, der sætter en anden Grænse;